

## VEČER DOGORI...

ANTON VODNIK.

Večer je brez daljav,  
tako si blizu.

Od tesnobe  
krog ene same luči  
so se misli zbrale.

Kako nekoč so v tvojem srcu  
moje žalosti jokale...

Kako je moja rana ozka — oh!

Večer dogori  
in vrtovi so prazni.

Svetleje, svetleje  
bridkost gori...

## USPAVANKA.

ANTON VODNIK.

Pred tvojim spanjem  
stojijo ciprese.

Jutro ob tvojem zglavju  
in zarja večerna  
ob tvojih nogah.

In prožijo zvezde  
nad tvojo dušo

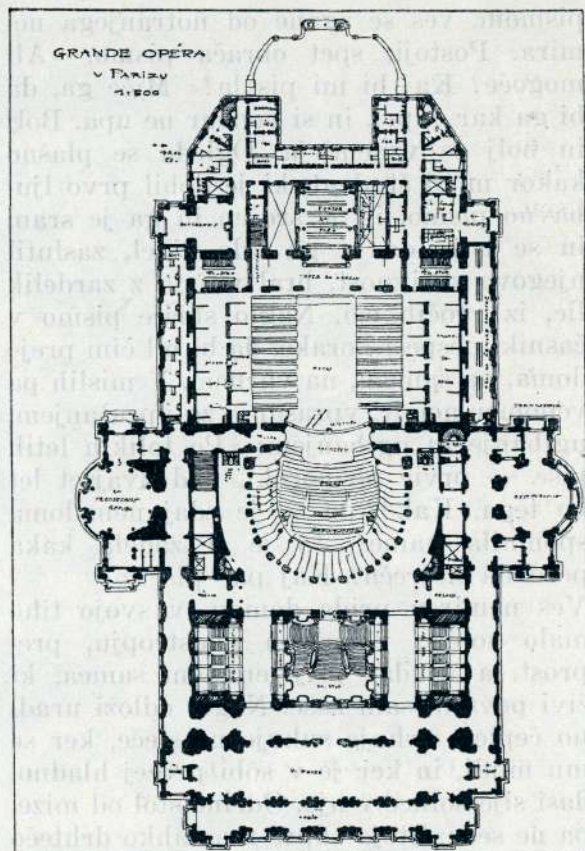
in daven smehlja  
nad tvoje ustnice...

Nikar ne jokaj!

## JESEN.

KSAVER MEŠKO.

**M**irna jesen. Pač gori dan za dnevom  
na nebu solnce; toda njegov pla-  
men je umirjen, kakor da je pre-  
obilno mlado moč izžarelo v poletnih  
mesecih in se sedaj smehlja na zemljo v  
pokojni, blagi odpovedi. Mirna je tudi  
zemlja, od obilnosti sadu, ki ga je rodila  
in ga pravkar zadnjega oddaja človeštvu,  
vsa utrujena: materinstvo utruja. Polja  
so živa. Kmetje pospravljajo zadnje pri-  
delke. A tudi pri delu je vse bolj mirno,  
bolj umerjeno nego poleti. Ni glasnega  
smeha žanjic, ne vriskanja koscev in



VELIKA OPERA V PARIZU, TLORIS.

snušilcev. Le pastirji pojo in vriskajo na  
travnikih in njivah; zanje, ki šele sto-  
pajo v življenje, tudi jesen nima otožnosti  
in težeče resnobe minljivosti; zanje je še  
vse samo življenje in veselje.

Časih pribeži čez polje veter. Hiti čez  
pokrajino in si kakor vesel fant poltiho  
požvižgava. Ob njegovem vihravem begu  
zašumi listje kostanjev ob železniški po-  
staji glasneje, nemirno vzplapola, se de-  
loma lušči od vej, frfota po zraku, pada na  
cesto, v živo mejo med cesto in njivami.  
Prva hiša pod postajo, še zunaj trga, je  
pošta. Iz te hiše pride takega jesenskega  
popoldne gospod proti petdesetim letom v  
uniformi železničnega uradnika. Časnik  
in pismo drži v roki. Počasi stopa po cesti  
doli v trg, ogleduje pismo spredaj in  
zadaj, pretehtava pisavo, razmišlja: »Od  
koga vendar?« Znana bi mu morala biti  
pisava in se vendar ne more prav do-  
misliti, čigava roka bi bila pisala te lepe,  
precej velike črke. Pogleda znamko, pe-  
čat na znamki in se zdrzne: »Ali mogoče?  
Od nje, od Francke?« Zadrhti mu roka s